

[Pelle Voigt]

anden farve, men blot henligge i cigaræskerne i Boligministeriet.

Jeg må sige, at vi er i en lidt vanskelig og splittet situation, sådan filosofisk set, når vi skal tage stilling til et forslag af denne art, for vi så helst ordningen afskaffet totalt og disse midler anvendt til en målrettet grå byfornyelsesindsats. På den anden side må man sige, at hver gang man sætter nye mærkelige lapper på denne ordning, forsyner den med lidt flere offentlige midler osv., så fjerner den sig fra den syge idé om privat byfornyelse, som var det oprindelige udgangspunkt. Og måske nærmer vi os gradvis en situation, hvor i det mindste en rimelig andel af disse midler kan anvendes til noget fornuftigt.

Derfor vil vi i SF endnu en gang prøve at anstrenge os og anvende al den tolerance, vi måtte have tilbage over for denne proces, og se lidt positivt på, om vi dog ikke kan få bare en lille smule af dette her til at fungere til glæde for lejere og udlejere. Men særlig optimistiske er vi ikke. Vi har ikke nogen problemer med at udvide antallet af abonnenter på denne her ordning, som ingen vil have i forvejen. Vi tror ikke, at det gør den store forskel fra eller til. Men vi imødeser en interessant diskussion om statsgarantien, som måske er et af de punkter, hvor vi seriøst kan diskutere, om der ligger en effekt med hensyn til at få frigivet nogle af midlerne og få sat noget arbejde i gang. På det punkt er vi ikke afklaret, og vi ønsker en grundig drøftelse af denne her sag i Folketingets Boligudvalg.

Jeg ser i øvrigt frem til, at vi mange gange i det næste år, og formentlig så længe denne mærkværdige lov eksisterer, skal have tilsvarende diskussioner med tilsvarende stærkt begrænsede resultater. Og vi synes, at det er en lille smule deprimerende, at vi skal blive ved med at bruge tid på denne dødssejler.

Kim Behnke (FP):

Da den oprindelige lov om privat byfornyelse blev vedtaget, skete det bl.a. med Fremskridtspartiets stemmer. Men allerede på det tidspunkt gjorde vi opmærksom på, at vi synes, at lovgivningen var for bureaukratisk, for restriktiv, og at der ikke var nok incitament til at få kanaliseret den nødvendige kapital ind i projekterne.

Siden da er ordningen forsøgt hjulpet på vej af forskellige former for yderligere tilskud, og vi må sige, at det ikke er noget, der har ført noget specielt godt med sig.

Men nu ser vi så med interesse på, at hr. Jørgen Estrup har fået mere indflydelse i dansk politik, og det betyder, at også private andelsboligforeninger lige skal ind og have en tur omkring den private byfornyelse. Det tror vi nu ikke gør ordningen bedre. Tværtimod åbner det bare nogle nye blindgyder, som der ikke er nogen grund til at føre denne ordning ind i.

Efter vores mening bør man kigge ganske grundigt i bakspejlet og se efter, hvorfor det gik galt med den private byfornyelse, og så i stedet for at avle nye vildskud på stammen gå tilbage til det sted, hvor blindgyden startede, og så komme i gang med at få ændret de alt, alt for stramme restriktioner, der rent administrativt er med hensyn til at få etableret privat byfornyelse, men ikke mindst også med hensyn til at få kanaliseret kapital frem til den private byfornyelse.

Derfor må vi sige, at det seneste vildskud, som hr. Jørgen Estrup tilsyneladende har en stor andel af æren for, ikke viser den vej, vi skal gå. Vi må se at komme tilbage til hovedsporet, og derfor stemmer vi nej til dette lovforslag.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg er selvfølgelig ganske smigret over de evner, som hr. Kim Behnke tiltror mig. Jeg må desværre indrømme, at de er temmelig voldsomt overdrevet, men jeg vil på den anden side gerne med det samme tilslutte mig og varmt anbefale, at de private andelsboliger nu kommer ind i ordningen. Jeg tror såmænd, at de er meget bedre egnede end så mange andre til at trives med den ordning, der ligger på bordet, og at det måske kunne betyde, at vi fik en lille smule i gang på området.

I øvrigt vil jeg sige, at det jo ikke er helt ufortjent, at ordningen får en del kritik, og selv om hr. Pelle Voigt med vanlig evne karikerer temmelig meget, er der desværre en vis sandhed i det, og derfor er det svært ikke at tage kritikken alvorligt. Der er ting her, som ikke er lykkelige. Det kan alle vi, der har medansvar for det, lige så godt se i øjnene.

Nu prøver vi altså en gang til, og det er rimeligt nok, eftersom der dels ligger et forlig bag